

La semafor...

Eugenia Calancea

Eram în mașină azi
și m-am oprit la semafor,
așteptând verdea am văzut
o fetiță ce era supărată pe mama ei,
pe acest sistem ce o face să aibă mască.
Plângea.
Avea în lacrimi un strigăt de eliberare
și lacrima strălucea în lumină.
Vrea libertate.
Aș fi vrut să-i alin durerea,
suspinele și țipetele,
cred că e timpul renașterii.
Aș fi vrut să-i spun că e frumoasă
și-aș fi făcut asta foarte bine,
că eu admir sufletele rănite.
Am plecat și drumurile s-au despărțit,
la fel și gândurile,
dar totuși aș fi vrut s-o pot îmbrățișa.
Nu oricine poate privi un suflet,
nu oricine poate vedea lacrimi,
câtă durere am avut în mine să văd așa ceva,
este o mască pe care o porți zi de zi,
dar mulți observă mai mult zâmbetul
decât lacrimile,
dar ochii sunt oglinda sufletului.